

ρουργοί, εἴτε ὁποιοδήποτε ἂν ἔχωμεν ἐργόχειρον. Ἡ ἐργασία πρέπει ν' ἀνυψωθῆ εἰς ἀριστοκρατίαν, καὶ ἂν ὅλοι οἱ ἐργάται, ἂν ὅλοι οἱ τεχνῖται ἀκολουθήσωσι τὴν εὐθείαν ὁδὸν, θὰ ἔλθῃ καιρὸς νὰ πλάσωμεν ἀριστοκρατίαν τινα τῆς ἐργασίας· ἡ δὲ ἀριστοκρατία τῆς ἐργασίας θὰ προῆγε τὴν ἀξίαν, τὴν ἠθικὴν, τὴν ἀρετὴν, τὴν σοφίαν. Ταύτην ἐγὼ τὴν ἀριστοκρατίαν ἀγαπῶ καὶ εὐχομαι. Τὸν ἄνθρωπον δὲν ἐξευτελίζει τὸ ἐπιτήδευμα, ἀλλὰ τὰ περὶ αὐτόν. Ἄς προσπαθήσωμεν ν' ἀνυψώσωμεν ἑαυτοὺς, καὶ θ' ἀνυψώσωμεν οὕτω τὰ ἡμέτερα ἐπιτηδεύματα. Τὸν ἄνθρωπον συνιστᾷ ἡ προσωπικὴ αὐτοῦ ἀρετὴ. Ὅπως ἐπιτύχωμεν δὲ, ἄς ἐρεισθῶμεν εἰς τὴν προσωπικὴν ἀρετὴν καὶ ἀξίαν ἡμῶν. Ἐγὼ τὰς ἡδίστας ὥρας τῆς ζωῆς μου διήγαγον ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ ὅπου διετέλουν ῥάπτων. Μάλιστα δ' ἐκ τούτου σεμνύνομαι. Δὲν ἤμην ἀπλῶς ἐργάτης, ἀλλ' εἶχον καὶ φήμην ἐργάτου καλοῦ. Δὲν θέλω ἐνταῦθα ν' ἀστεισθῶ· ἐπειδὴ ὅμως ἔγεινε λόγος πολὺς περὶ τοῦ ὑμετέρου προέδρου, ὅτι ὑπῆρξε ποτὲ ῥάπτης, ἀναφέρομαι μόνον εἰς τὴν Παλαιὰν Γραφὴν λέγουσαν, ὅτι ῥάπτης ὑπῆρξε καὶ ὁ Ἀδάμ· ὥστε ἂν ὁ Ἀδάμ ὑπῆρξε ῥάπτης, δὲν θεωρῶ ἑμαυτὸν πρόεδρον ὡς ἠτιμασμένον ὅτι κ' ἐγὼ ἐχρημάτισα τοιοῦτος. Χαίρων δὲ λέγω ὑμῖν ὅτι καὶ μετὰ τὸ πρῶτον ἐπιτήδευμά μου, ἡ παροῦσά μου θέσις οὐδόλως μοῦ ἐνέβαλεν εἰς τὴν κεφαλὴν καπνὸν τινα ὑπεροψίας. Καὶ πάλιν, κύριοι, σὰς εὐχαριστῶ ὅτι μ' ἐτιμήσατε διὰ τῆς ὑμετέρας ἐπισκέψεως.»¹

ΤΟ ΡΟΔΟΝ ΚΑΙ Η ΔΡΟΣΟΥΛΑ

Εἶπ' ἡ δροσοῦλα ὀλόχαρη
 Ὡς τὸ ῥόδο πῶς διφοῦσε
 Καὶ μετὰ τὰ φύλλα του ἀνοιχτὰ
 Σὰ χεῖλη ποῦθειλαν φιλιὰ,
 Ψηλά κ' ἀστέρια ἐκτύταζε
 Καὶ τὴν ἐκαρτερούσε·

Εἶπ' ἡ δροσοῦλα ὀλόχαρη,
 «Περὶ φανὸν λουλοῦδι,
 Ποῖος σοῦπε ἀπόψε πῶς θάλαθ'
 Ὡς τὸν κόρφο σου νὰ κοιμηθῶ;
 Μήπως νεροῦ γαργάρισμα,
 Μὴν ἀηδονίου τραγοῦδι;...»

— «Οὔτε νεροῦ γαργάρισμα,
 Οὔτ' ἀηδονίου τραγοῦδι...
 Ἄγνωστη μ' ἔκαψε φωτιὰ,
 Ζωντάνεφέ μου τὴν καρδιά,
 Πρὶν πέσουνε τὰ φύλλα μου
 Τῆς νηότης μου τὸ χνοῦδι...»

Χρυσὸ στεφανοσκέπασμα
 Σαπλόνει τὸ φεγγάρι
 Πάνω ὡς ἐκεῖνα τὰ φινιά...
 Μιὰ νύχτα ἐξήσαν μοναχὰ,
 Μιὰ νύχτα κ' ἐξεψύχησαν...
 Ποῖος νὰχε τέτοια χάρι!

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΛΑΡΗΤΗΣ.

Φιλόσοφος τις ἔλεγε—καὶ εἶχε δίκαιον:— «Ο-

¹ Μοῦρεϊ Ὀσ...

πὼς ζῆς ἐν εἰρήνῃ μετὰ τοῦ κόσμου, πρέπει ὄχι μόνον νὰ μὴ ἀναμιγνύσῃς εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων, ἀλλὰ καὶ νὰ ὑποφέρῃς τοὺς ἄλλους ἀναμιγνυομένους εἰς τὰς ἐδικὰς σου.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Μὴ φαίνεσαι ποτὲ μῆτε φρονιμώτερος μῆτε σοφώτερος ἀπὸ ἐκείνους, μεθ' ὧν συναναστρέφῃσαι· ἔχε δὲ τὴν σοφίαν σου ὅπως τὸ ὠρολόγιόν σου εἰς ἰδιαιτέρον θυλάκιον, ἐκεῖθεν δὲ μὴ ἔκβαλε μὴδὲ ἄφηνε ποτὲ αὐτὴν νὰ σημάνῃ ἀπλῶς καὶ μόνον διὰ νὰ δείξῃς ὅτι ἔχεις. (Lord Chesterfield.)

* * Μὴδένα ἐγκωμιάζε ἢ κολάκευε, τῆς ὑψηλῆς αὐτοῦ κοινωνικῆς θέσεως ἕνεκεν, ἐὰν αὐτὸς δὲν τιμᾷ αὐτὴν διὰ τῆς ἀρετῆς του· μὴδένα δὲ πάλιν ἀποδοκίμαζε ἢ ἀπόβαλλε, ἕνεκα τῆς ταπεινῆς τάξεως εἰς ἣν ἀνήκει, ἐὰν αὐτὸς ἠξέυρῃ νὰ λαμπρύνῃ αὐτὴν δι' ἐναρέτου βίου καὶ ἔργων ἀγαθῶν. (Zschokke.)

* * Τὸ σέβας εἶνε σημαία προστατεύουσα ἐξ ἴσου καὶ τὸν μικρὸν καὶ τὸν μεγάλον. Ἐκαστος, τὸ καθ' ἑαυτὸν, δύναται νὰ ἴδῃ ἑαυτὸν κατὰ πρόσωπον. (Balzac.)

* * Μὴδέποτε αἰσχύνου νὰ ὁμολογήσῃς τὴν ἀγνοίαν σου περὶ τινος ζητήματος, διότι ὁ σοφώτατος ἐπὶ τῆς γῆς ἄνθρωπος ἀγνοεῖ πολλὰ πράγματα, καὶ ἂν παραβάλῃ τις ὅσα ἠξέυρει μὲ ὅσα ἀγνοεῖ, θὰ εὔρῃ, ὅτι τὰ πρῶτα εἰσι μὴδὲν ἐνώπιον τῆς ἀπειρίας τῶν δευτέρων.

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Διατήρησις τῶν ὠῶν.

Ἐπάρχουσι διάφοροι μέθοδοι πρὸς διατήρησιν τῶν ὠῶν· ἡ καλλιτέρα εἶνε ἡ ἐπομένη: «Θέτομεν τὰ ὠὰ ἐντὸς ἀγγείου καὶ καλύπτομεν αὐτὰ δι' ὑδατος, ἔχοντες διαλελυμένην ἐσβεσμένην τίτανον (δέκα μέρη ὑδατος καὶ ἓν τιτάνου), φροντίζοντες ἵνα τὸ ὕδωρ ὑπερβαίνειν κατὰ 3 ἢ 4 δάκτυλα τὰ ὠὰ. Τὰ ὠὰ τὰ διατηρούμενα οὕτω δὲν δύναται νὰ κατασκευασθῶσι ῥοφητὰ, ἐπειδὴ εὐκόλως διαρρηγνύονται, ἀλλὰ μόνον μάτια.»

Τὰ ὠὰ διατηροῦνται ἐπίσης πρόσφατα ἐὰν καλύψῃ τις αὐτὰ μὲ ἐπίχρισμα ἀραβικοῦ κόμμεως ἢ βερνικίου, ἢ ἐὰν θέσῃ αὐτὰ ἐντὸς κιβωτίου μετὰ πριονισμάτων ξύλου ὄρθια.

Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης οἱ χωρικοὶ διατηροῦσι τὰ ὠὰ πρόσφατα ἐντὸς βαρελίων, κατὰ στρώματα, θέτοντες μεταξὺ τῶν ὠῶν ἄμμον, πριονίσματα ξύλου, στάκτην ἢ ἀνθρακᾶς τετριμένους, καὶ προσέχοντες τὰ ὠὰ νὰ μὴ ἴναι με-
ταξύ των εἰς ἐπαφήν.